2 komplikovanější interpunkčně zajímavé celky (včetně jednoznačného řešení)

1. celek: *Kdybychom si vymysleli složité souvětí, v němž se setkává jedna hlavní věta s několika větami vedlejšími, nemusíme tím nikoho dostat do úzkých, protože díky soustavnému studiu české interpunkce už všichni víme, kam se čárky kladou, a kde naopak nemají místo.*

2. celek: *Jistě jste poznali, že předchozí souvětí se skládá z pěti vedlejších vět a pouze jediné věty hlavní, která se v něm vyskytuje jako třetí v pořadí.*

Řešení interpunkce v 1. celku: Čárky se kladou pouze mezi dílčí věty tohoto souvětí o 6 větách, protože ve všech případech je k tomu důvod. První věta je vedlejší (se spojkou *kdybychom*), za ní následuje další vedlejší o jednu syntaktickou úroveň níž (připojená je vztažným zájmenem *v němž*), třetí věta v pořadí je hlavní. Za ní je připojena pomocí spojky *protože* opět vedlejší věta, na tu navazuje o jednu syntaktickou rovinu níž dvojice vedlejších vět stejného druhu na stejné úrovni (jedna je k předchozí větě připojena vztažným příslovcem *kam* a další vztažným příslovcem *kde*) a tyto dvě věty jsou spolu spojeny odporovací (nikoli slučovací) spojkou *a* (posílenou zde příslovcem *naopak*).

Řešení interpunkce ve 2. celku: Napíšeme dvě čárky, které se vyskytují vždy mezi větami na různých syntaktických úrovních. Souvětí totiž obsahuje jednu větu hlavní, která je první v pořadí, za ní následuje vedlejší věta se spojkou *že*. V té se vyskytuje koordinační skupina o dvou složkách, které jsou spojeny slučovací spojkou *a*, takže čárka se mezi ně neklade (koordinační skupina zní: *z pěti vedlejších vět a pouze jediné věty hlavní*). Třetí věta v pořadí je připojena vztažným zájmenem *která* a je vedlejší, ale o jednu syntaktickou úroveň níž než věta předchozí.